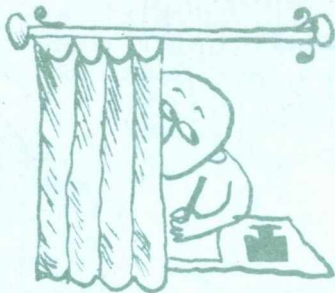

DIN PACHET?

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMĂNĂRILE UNUI INDISCRET

● Ai primit o singură viață, dar înăuntrul ei ești liber să-ți faci mai multe existențe.

● Când nu-mi arde să lucrez sau să citesc, mă-nchid timp de două ore și-mi curăț pipele. Apoi ies din birou împăcat, triumfător, ca un om care a scris o capodoperă.

● Când constat în mine urme de vanitate, de invidie, de lăcomie, de avaricie, de lene sau de vițiu, sint fericit: însemnează că-mi trăiesc din plin, om integral, această scurtă viață pămîntescă.

În paradis am să fiu serafic.

● Ca să poată ajunge la înțelegerea multărilor, geniul-cuvînt, care însemnează personalitate— are nevoie de acea depersonalizare numită talent.

● Cedez subiectul unei piese numită «Adulter» cu o temă originală: soțul, soția, amicul casei. Soțul se plînge prietenului că este înșelat. Prietenul găsește gelozia absurdă, pledează inocența celei bănuite, făgăduiește că va căuta să afle adevărul.

Originalitatea comediei constă în faptul că amicul casei nu este amantul doamnei.

● De cînd își inventează singuri subiecte, dramaturgii clădesc o operă efemeră. Sofocle, Shakespeare, Molière înfruntă veacurile, pentru că au lucrat cu un material durabil,

încercat secole întregi înaintea lor: legendă, istorie, povești, chiar piesele altora.

● Dacă vrei, nu-ți place nimic. Găsești o mie și unu de motive. Omul dificil se bucură de mai mare prestigiu.

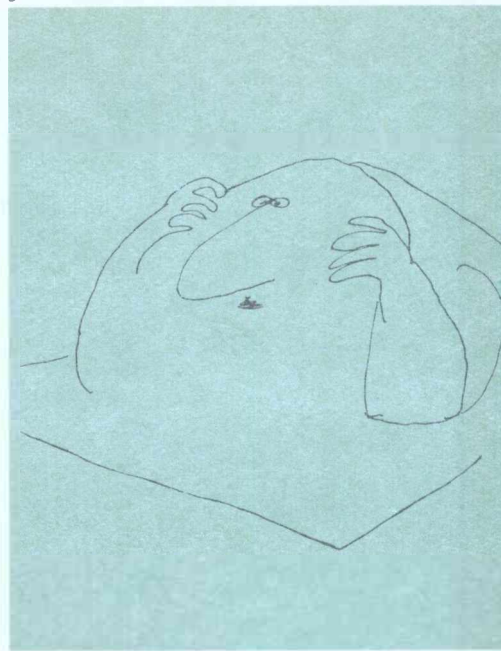
● Dragostea părintească, lacrimile vărsate la căpătîiul unei ființe iubite, entuziasmul iubirii triumfătoare devin simple manifestări animalice atunci cînd exprimarea lor îmbracă forme exagerate, indiscrete. Omul civilizată pune surdina și celor mai sublimе sentimente.

● Ideea, sentimentul, vibrația, — le ai sau nu le ai. Totul este să cucerești forme. Nu o dată te duce la idee căutarea unei rime, a unui emistih.

● Rima este motorul suprem al poeziei: n-a reținut nimeni un poem nerimat.

● În această luptă a egoismelor, judecata noastră n-are o măsură egală. Dacă-am îngădui și altora ceea ce ne îngăduim nouă înșine, viața n-ar mai fi posibilă.

● Inspirația e o superstiție. În realitate, poetul este un avar aprig, dublat de un alchimist, triplat de un giuvaergiu. El transformă și exploatează la maximum senzațiile primite. Nu trebuie să fie emoționat. Emoția s-o încerce lectorul.

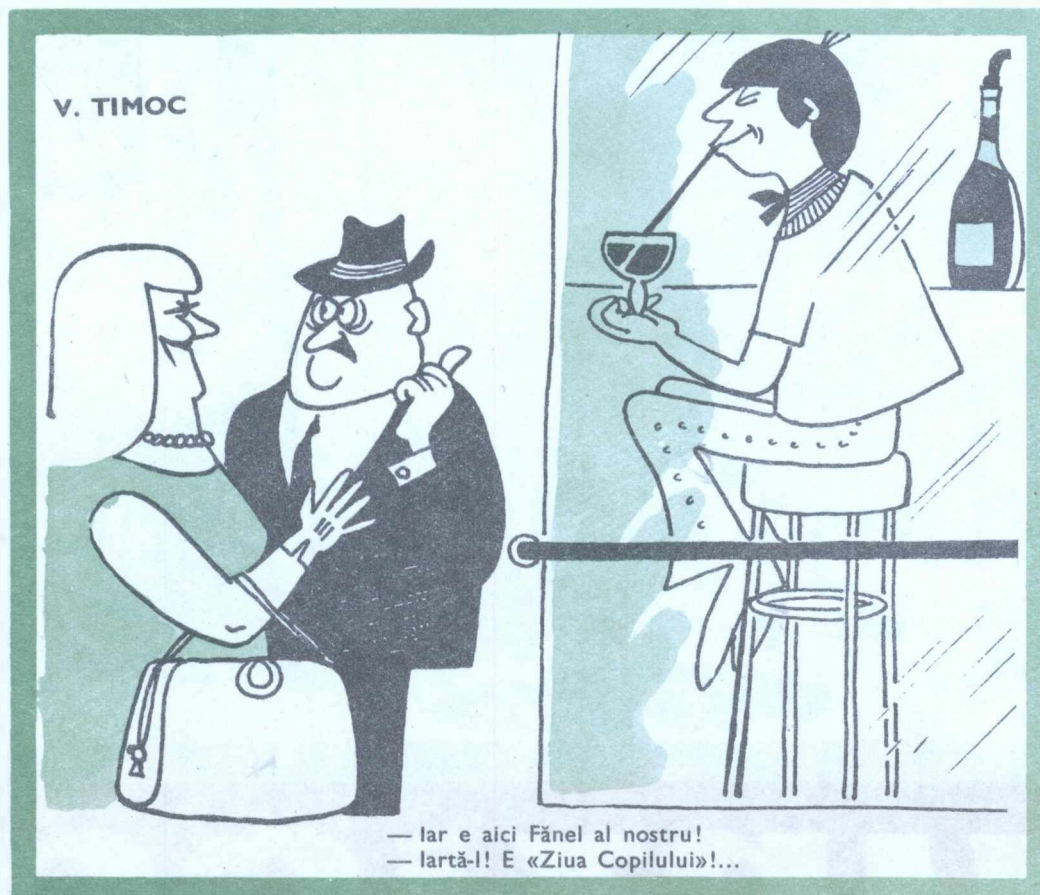
- Cum o fi aia să faci o „scofală“?...

MIRCEA PAVELESCU

SO- LU- ȚIA

Aș vrea să mă ocup
De Lăbuș, cîine lup
Adus cam de-o săptămînă
De nu știu cine la stînă.
Noul venit
S-a dovedit
Deosebit de atent,
De voitnic, destoinic și vigilent.
Nici urmă
De fiare vătămătoare
Cu patru picioare
Care să rîvnească la turmă.
Toate erau ținute la respect
De-acest paznic perfect
Ce nu ieșea din litera legii,
Indispunîndu-și colegii
Cu-această atitudine
De exagerată corectitudine
Care-i scotea în relief
Puternicele calități de șef.

Dar iată că o voce de plus
Îi spuse baciului că Lăbuș
Se trage din lup
(Fapt ce se observă și după trup)
Și că se teme
Să nu apară niște probleme
Cu lupul printre oi...
Știm noi...
Dar baciul avînd nevoie de cîine
A spus că dă răspunsul mîine
Cînd, într-adevăr, a decretat:
Lăbuș să fie criticat
Cu vehemență
Pe linie de ascendență
Ca să-și lichideze această carență.

V. TIMOC

— Iar e aici Fănel al nostru!
— Iartă-! E «Ziua Copilului!»...

Ca de obicei, sfântul Petru era de serviciu la poarta raiului. Bătuse miezul nopții și, obosit, încerca să aștească pe patul pliant, care se găsea la biroul de informații de lângă intrare. Avusese o zi grea. În duminica asta a anului 2010, la poarta raiului ciocăniră o mulțime de motocicliști, automobiliști și elicopteristi, candidați la funcția de ingeri, categoria I, II și III. În jur se auzeau coruri cerești și gemete pămîntești. Raiul era îmbicsit cu miros de tămîie, tinctură de iod și țuică.

Puțin după miezul nopții se porniră bătăi în poartă. Sfântul Petru își puse barba de serviciu și se apropie de fereastră:

— Cine bate?...

— Noi. Am implinit 99 de ani și ne-am gândit să mai vizităm și alte meleaguri.

— Turiști?

— Nu. Definitivi.

— Prezentați Biroul de populație, ceru sfântul Petru.

— Uite aici legitimațiile. Sintem fosta conducere a grupului de șantier nr. 4 din Călărași.

— Și ce fapte bune ați făcut, spre a merita fericirile raiului?

— Fapte frumoase cu nemiluita.

În aceeași clipă corul îngerilor fredonă: «Tămîie, tămîie, tămîie...»

— Ascult. Însirați-mi pilduitoarele și înălțătoarele voastre exemple.

— Nu întirziam niciodată la masă... am luat note bune la școala primară... n-am supărat pe mămică și pe taticu...

— Bravo! Foarte nobil. Dar aceste pilde sint valabile numai pînă la vîrsta de 12 ani. Între 40 și 99 de ani, cu ce vă puteți lăuda?

— Am ridicat construcții trainice și ieftine pe șantierele din Călărași conduse de noi. Am obținut realizări și economii!...

Și corul îngerilor se auzi din nou: «Iartă-i, doamne, că nu știu ce vorbesc».

Sfântul portar rosti:

— O clipă, o clipă, să controlăm și catastifele noastre. Sisoee!... Sisoee!...

— Aici sint, Petrică!...

— Adu-mi registul cu «Intrări-Ieșiri, fapte bune-Călărași...»

— Uite-l aici, nea Petrică!...

— Așa... așa... iată capitolul cu pricina. Să citim cele consemnate de trimișii noștri speciali pe pămînt: «...grupul nr. 4 lucrează în pierdere. Într-un singur an s-a înregistrat acolo un deficit de peste 12 milioane lei...». Care va să zică, astea sint faptele voastre bune!...

— Bune, sfinte Petre, că dacă nu băgam de seamă, am fi putut realiza un deficit de 24 de milioane. Hai, sfinte Petre, lasă-ne să intrăm, și-ți construim și ție un apartament.

— De unde apartament, măi, impielitaților? Că ați irosit contravaloarea a 200 de apartamente!... Nici ca flotanți nu vă las în rai, că-mi stricați firma.

Cel mai căpos din fosta conducere a șantiereilor trase în piept ozon sfîntit și, după o clipă de gîndire, încercă să se dezvinovățească:

— Adevărat, am irosit 12 milioane, dar greșeala recunoscută e pe jumătate iertată.

— Ai dreptate, replică Petre, mînguindu-și barba, dar ce ne facem cu cealaltă jumătate? Șase milioane! În rai, nu au intrare decît cei rentabili. Voi sinteți în stare să faceți praf toate cvartalurile prea fericitorilor locatari...

— Îndurare! Am călătorit milioane de kilometri pînă aici. Sintem osteniți, flămînzi. Intrăm, mincăm un măr, două și plecăm.

— Un măr?... Sisoee! Sisoică! Să vină sarpele de serviciu!...

— Nu! Nu! Prea aspru ne sancționezi, sfinte Petre. Nu trimite șarpele. Dacă vrei, trimite-o pe Eva. A păcătuit, ca și noi.

— N-aș crede. Ea n-a prăpădit decît un măr! Dar voi?... Voi? Să vă citesc mai departe ce scrie în fișa voastră.cerească: «au irosit materiale de construcții de aproximativ un milion lei».

Sfântul Petru trase enervat o dușcă de aghiazmă, și continuă lectura: «...lucrările efectuate fiind de proastă calitate, au necesitat refaceri aproape totale».

Un membru al conducerii de

șantier, șopti colegilor:

— Fraților, mă tem că ne-am rătăcit. Aici nu e rai. E analiza muncii!...

— Taci, bre! E raiul,spuse directorul. Dar ce-ți inchipui? Că în rai nu se analizează munca sfinților? De pildă, Sfîntul ăla de colo, cu cioc! Crezi că n-o să fie criticat?...

— Fii serios! Poartă cioc fiindcă e elev la școala de ucenici a sfinților. Își lasă barbă pe locul de producție...

Petre le curmă firul discuțiilor citind mai departe: «s-au plătit ilegal salarii ridicate, sporuri de program, fictive, deși nu se lucra nici orarul normal. Astfel s-au plătit ilegal peste 90 de mii de lei!». Unde sint banii?...

Și corul îngerilor intonă suav: «Aleluia, aleluia»...

Directorul șantiereilor, girbovit sub greutatea celor 99 de ani impliniți și palid de pe urma celor ce i se citea, șopti, cu reproș, adjunctului:

— Ți-am spus că n-avem ce căuta în rai!... Dacă mergeam de la început în iad, cum am spus eu, ocupam baremi locurile din față!... Acum o să ne topim lângă cazan!...

— Se aranjează, tovarășe director. Ce dracu? Atîta trecere n-o să avem acolo? Că doar pe rampa de descărcare și în depozite s-au dus naibii, fără să cerem despăgubiri de la cei vinovați, materiale ce reprezintă contravaloarea unui bloc cu cîteva etaje.

— Așa e! Și dacă materialele astea s-au dus naibii, inseamnă că le găsim jos, la nea Scaraoțchi.

— Sigur. Și sint ale noastre!... Ca să vezi, ce bine e să-ți faci rezerve din timp.

Dar vai!... Bieții călători n-au fost primiți nici în iad. Acolo, la «Informații», li s-a explicat că dracul nu e chiar atît de negru cum se spune...

Așa că, din motive obiective, sărmanii pelerini s-au înapoiat pe pămînt, aflîndu-se și astăzi printre noi.

Vorba veche: lucrul rău nici dracul nu-l ia.

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

*Din notațiile
unei bunici*

● — Bunico! De ce nu mai dai mata în cărți?

— Fiindcă nu vreau să-mi iasă ce-mi rezervă viitorul.

● «Cel mai bine se doarme în poala bunicii când ai lecții de făcut!» spunea nepoțelul meu.

● Iubesc nepoții dar urăsc nepotismul.

● Când nu mai poți să citești cărți, începi să dai în ele.

● — Eugen! Vin la maica mare să-ți dea o Eugenie.

— Nu viu. Că, acum, mă joc, nu mă insor.

● — Maică mare! Uite, Costel m-a injurat de matale. Mi-a zis de mama mamei.

● La unele întrebări ale nepoților, toate bunicile de pe lume rămân corigente la răspunsuri.

● N-am avut nici o boală pînă la bătrînețe. Dar de cînd am nepoțelul, am suferit de toate, pe rînd: gîlci, pojar, scarlatină, limbrici, vărsat de vînt... Și-acum am tuse măgărească.

● — Maică mare. Unul dintr-a doua, m-a făcut «de domnu' Goe»!

— Nu știe ce vorbește, maică. Tu nici n-ai fost cu trenul pînă acum.

● — De ce le spui, matale, la alea cu care joci «cărți cu purici»?

— Fiindcă îți fac mincărime la degete, puiule.

● — Cîți ani ai matale, bunicoțu?

— Păiii... să-ți spun exact. Am odată pe ai mei, pînă mi-a adus barza pe mămica ta. Pe urmă, plus ai ei, pînă i te-a adus barza pe tine. Și după aia, plus ai tăi, cîți ai și plus cei pe care nu i-am pus la socoteală.

● — Toată lumea spune că eu semăn cu mama, și mama, cu tine. Și mata, cu cine semeni, bunico?

— Cu voi amindoi, maică.

● — Bunico! Mata ai fost nepoțelul cuiva?

— Sigur, puiule!

— Și bunicii d-tale unde sînt?

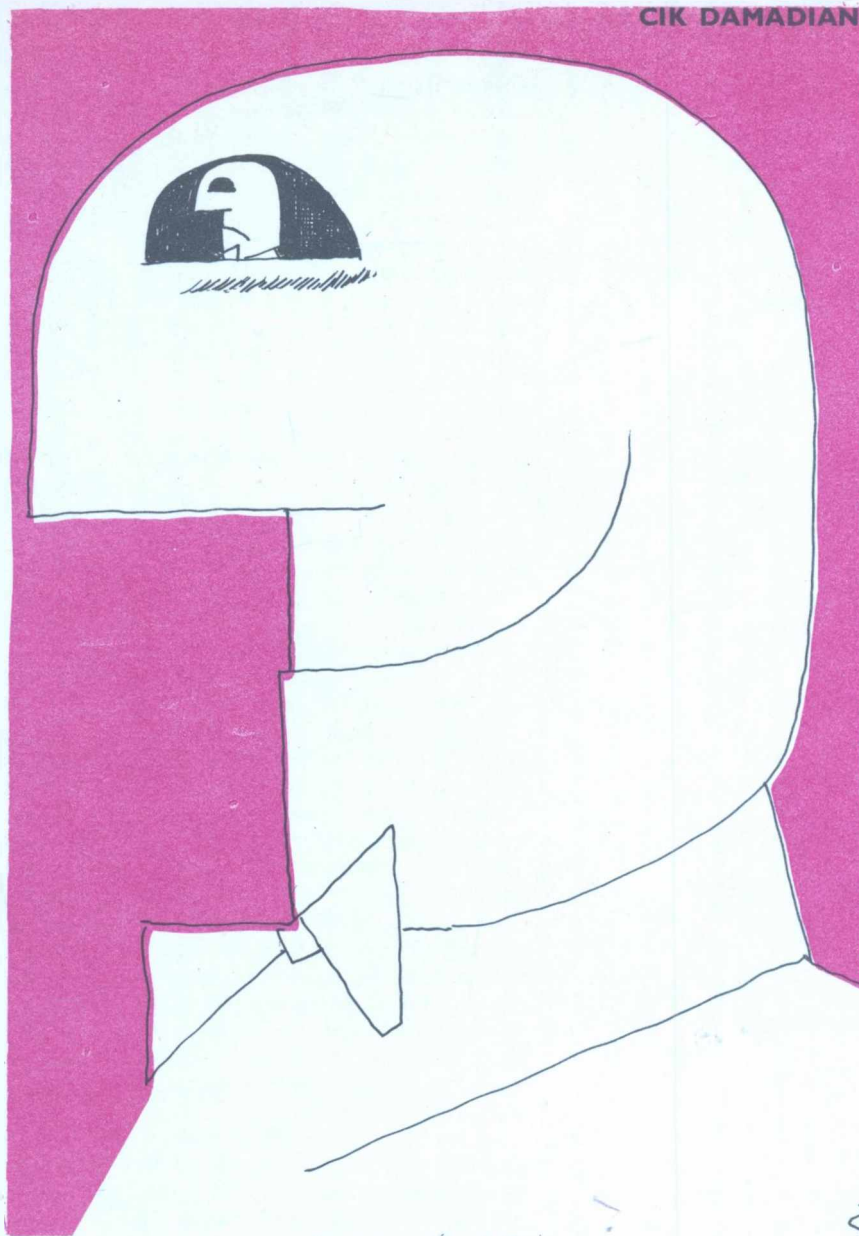
— Ia mai bine du-te tu de te joacă!

● De cînd îl învăț pe nepoțelul meu să se spele pe mîini înainte de masă, mîninc numai supă rece și mîncare sleită.

● Las' să spargă geamuri cîte o vrea el. Numai să nu se taie în cioburi.

● Cînd o să mor, n-o să-mi pară rău de nimic în afară de nepoțel. Că-l las singur pe lume, numai cu părinții.

● Cu cit crește nepotul, cu atît scade bunica.

...fereastra sufletului!

D. NEGREA

aux des heures de lecture
sympathie
Roger Avermaete

Cu ROGER AVERMAETE

Despre el, despre alții și despre umor

Interviu de PAUL B. MARIAN

Roger Avermaete are la activul său aproximativ 60 de romane, eseuri, biografii, culegeri de nuvele, poeme precum și 15 piese de teatru jucate atât pe scenele din Paris, Bruxelles, Anvers, Liège cât și televizate sau radiodifuzate de principalele posturi europene.

De două ori laureat al Academiei Franceze, el este și deținătorul premiilor «Renaissance d'Occident» și «Michot» acordate de Academia Belgiană, la care se adaugă și titlul de laureat al concursului internațional de scenarii radiofonice umoristice ținut la Paris.

Roger Avermaete s-a manifestat și ca istoric și ca profesor de artă.

Oamenii în general nu acordă prea mare încredere celor care frapază prin diversitatea preocupărilor și realizărilor lor literare. Încredere deplină nu oferă decât «specialiștii», ceilalți fiind categorisiți cu un cuvânt foarte onorabil pentru ceea ce exprimă, dar căruia i s-a adăugat și o nuanță ironică, deci peiorativă: cuvântul poligraf.

Dar «poligraf» nu-i neapărat acela care scrie de toate cu o dezinvoltură ce exclude profunzimea ci și acela care are gustul, curiozitatea și cunoștința tuturor lucrurilor. Roger Avermaete este un asemenea poligraf, instruit în toate sensurile, virtuos în toate formele.

— Cum se face că dv., istoric de artă, romancier, dramaturg, ați ajuns să abordați umorul? i-am adresat noi prima întrebare.

— Aș putea răspunde ca Montesquieu: «Cum poți fi persan?»

— Și pentru că am pomenit de umor? Ce e... umorul?

— Umorul? A, da, umorul... S-au spus atât de multe despre el, încât, până la urmă ajungi să știi că acest produs, cu mult mai rar decât s-ar putea crede, nu se poate defini. Așa este sau, cel puțin, toată lumea a admis că este așa. Dar să trecem peste asta! Vom reveni mai târziu: întotdeauna revii asupra u-

nei definiții, mai ales atunci când n-o găsești...

— N-am putea s-o găsim acum?...

— Chiar acum, acum?! N-am nici cel mai mic talent de Sherlock Holmes!

— Totuși, dacă ați vrea...

— «Viața este mult prea frumoasă ca să fie luată în serios», spunea Chesterton. De ce să luăm atunci în serios umorul, încercând să-i dăm o definiție? Asta-i treaba Larousse-ului, a antologiilor, a istoriilor literare, nu a noastră!... Și apoi, când radioul revarsă asupra mea o știre mai îngrozitoare decât alta, toate vorbind despre războiul din Vietnam, eu să vorbesc despre umor?! A, nu, nu! Nu-mi cereți asta! Oricit de umorist aș fi eu — sau aș pretinde că sînt, n-am practicat, oînză acum, umorul negru.

— Ați scris totuși o piesă cu un titlu belicos «Războiul vacii».

— Da, o poveste neverosimilă, dar adevărată. Mai multe provincii flamande au fost pustiite și mii de oameni ucși din pricina unei vaci, furată unui țaran. După ce s-a terminat războiul, păgubașul n-a mai aflat niciodată nimic despre vaca lui. Dar cine își mai amintește oare, după terminarea primului război mondial, de un oarecare arhiduce asasinat la Sarajevo, în ultimele zile ale lunii iulie 1914?

— Parcă și în «Împăratul Constantinopolului» vorbiți despre război?...

— Da! Mi s-a părut amuzantă istoria cruciadei a patra, care nu și-a atins niciodată ținta.

— Cum se face că piesa n-a fost jucată la dv. acasă?

— Televiziunea belgiană a acceptat-o, dar n-a reprezentat-o, deoarece directorului îi era teamă să nu-l ofenseze pe telespectator. Mi-a cerut să scriu un preambul în care să explic că nu toate cruciadele s-au terminat chiar atât de prost. I-am spus că nu-i vina mea dacă oștenii crucii s-au oprit la Constantinople. În felul acesta belgienii au căpătat

cel puțin un împărat, pe Baudouin de Flandra care n-a avut însă noroc, căci, până la urmă, țarul bulgarilor a băut vin din craniul lui.

— Si n-ați scris preambulul...

— Nu, nu l-am scris. Iar piesa n-a mai fost jucată. Vaca, oricum, fusese mâncată...

— Așadar, satirizați războiul?...

— Dacă, scriind «Războiul vacii» și «Împăratul Constantinopolului», am satirizat războiul, am făcut-o în felul cum domnul Jourdain făcea proză. Nu sînt satiric și recuz eticheta. Cum ne-am mai descurca, dacă fiecare dintre noi am purta câte o etichetă? Asta-i prozator grav, asta-i poet lirico-sentimental și asta-i umorist satiric!... Nu, nu! Să lăsăm etichetele criticilor literari, iar noi să ne continuăm liniștii interviul.

— Prea bine: atunci, vă rog să-mi spuneți... ce-i umorul?

— E pur, și muove!... După cum văd, greu scapă omul de d-ta, când îți pui în gînd ceva! Umorul? E un contact cu realitatea cu un caracter cam special. Oamenii se iau prea în serios. Dar aceasta e vătămător sănătății! În loc să se așeze, copleșenți, ei se scoală și salută. Cu șiretenie, firește!...

— Există un umor specific flamand?

— N-aș crede! Cerul e pretutindeni același, fie că se boltește deasupra Angliei, deasupra Franței, deasupra Italiei sau deasupra Belgiei noastre. Oamenii se grăbesc să constate că în Anglia cerul e cețos, în Italia e de azur ș.a.m.d., dar pînă la urmă, cerul tot cer rămîne... Așa-i și cu umorul. Fie că e anglo-saxon, francez sau flamand, umorul tot umor rămîne. Atacînd aceleași tare omenești, veșnic aceleași: lăcomia, avariția, înfumurarea, prostia etc. ...Ah, mai ales prostia! De aci ne vin toate relele: administrația, birocratismul, războiul... Eu unul, cel puțin, aș propune înființarea unei mari Uniuni internaționale a umoriștilor, care să-și

propună un singur obiectiv: lupta împotriva prostiei!... Prostia e incomensurabilă, ca și infinitul!...

— De aceea ați scris «Actele»?

— Întocmai! E una din micile demonstrații a celor ce am afirmat adineauri. Omului care, cuprins de remușcări, vine să-și mărturisească crima, comisă cu mulți ani în urmă și pentru care a fost condamnat un nevinovat, i se interzice intrarea. Motivul? Omul nostru n-are acte de intrare. Or asta este singurul lucru care contează.

— Problema aceasta a justiției și a nedreptăților săvîrșite în numele ei, din prostie, birocratism sau alte motive, pare a vă preocupa serios, căci ați mai scris și «Casa recomandată», care a cunoscut o extraordinară carieră internațională. Ce impresie v-a făcut acest succes?

— Într-o zi am citit că într-un orașel francez există o închisoare care n-avea nici un prizonier. Închisoarea a fost desființată, dar eu am brodat pe această temă comedia pe care o cunoașteți, în care există un deținut care îl imploră pe inspector să nu ceară desființarea închisorii, căci se simte atât de bine în ea, alături de bunii săi prieteni, paznicul și soția sa. Succesul acestei piese se datorește, desigur, faptului că pretutindeni în lume administrația e atotputernică, ceea ce duce uneori la rezultate neașteptate.

— Oricit de divers ar fi un scriitor, — cum e cazul dv. — o predilecție tot trebuie să aibă. Care e a dv.?

— Totdeauna pentru ceea ce lucrez. Trebuie să recunoașteți și dv. că dacă n-ar fi așa, ar fi plictisitor.

— Ce reprezintă pentru dv. teatrul?

— E ca și o femeie frumoasă (care nu poate da decât ceea ce are și de la care te aștepți totdeauna la mai mult) sau ca o sirenă (la care visezi, căci nimeni n-a văzut vreodată una).

A. POCH

— Cum nu reprezintă nimic? Păi e plămădită din pământul nostru!!!

Mitică Făt

A fost odată, mai este și azi, dar poate că miine nu va mai fi, că dacă n-ar fi nu s-ar mai tot repovesti! A fost un moș și-o babă și neavind ei copii s-a hotărât să plece moșul în revărsat de zori și ce i-o ieși în cale să ia și să se-ntoarcă acasă. Zis și făcut. A plecat moșul și nici n-a făcut treizeci de metri că a și găsit un șarpe. Ce să facă? L-a luat și s-a întors acasă. Să fi văzut bucurie pe biata bătrână. S-au dus cu șarpele la judecătorie și l-au înfiat botezându-l Mitică Făt-Frumos. L-au spălat, l-au sărutat, l-au hrănit luindu-și ei de la gură, ba l-au mai dat și la carte unde îi uimea pe dascăli. Că ce învățau unii într-o lună el învăța într-un an, dar ce mincau alții într-un an el minca într-o lună. Mă rog! Au făcut bătrînii ce au putut și l-au tras cu o diplomă, apoi l-au băgat într-un serviciu uitându-se la el ca la soare. Da'lasă că și el avea grijă de ei! Le încasa pensia, le mai vindea din lucrurile ce nu le foloseau, le mai puneau cite o ventuză... că aveau bătrînii circulația proastă... de, ca bătrînii! Într-o zi aude el că într-un castel îndepărtat stă închisă Ileana Cosinzeana. Zor nevoie că dacă nu o ia de nevastă, el își face seama! Și-a vîndut trabantul cumpărat tot de bătrînii și cu banii luați pe el și-a cumpărat un cal cu 74 de aripi. Aflase el că cei trei zmei care o țineau pe Ileana, au niște rable de cai numai cu 24 de aripi. Și pleacă el la drum, zi de vară pină-n seară și iată-l ajuns la palatul zmeilor. Înainte de a ajunge iată că întâlnește în drum o babă.

— Încotro, fiule?

— Iacă, mătușică...

Și ca să nu mai lungim povestea, îi spuse Făt-Frumos totul. Atunci baba îi spuse:

— Fiindcă ai fost copil bun am să-ți dau trei lucruri cu care vei putea să-ți iei pe aleasa inimii. Și îi dete o perie, un ciubuc și o pilă.

Pasămite, baba era ursitoarea lui bună! Și el știa asta că era năzdrăvan, că de n-ar fi fost, ar fi dat-o Necuratului de nu s-ar fi văzut biata bătrână!

Și ajunge el la zmei. Ileana sta la o fereastră și din cînd în cînd bătea cite o adresă la mașina de scris. Apoi lăsa lucrul și oftînd își făcea unghiile. Pasămite, zmeii o făcuseră secretară. Din două în două minute biata Ileana era cu ochii pe ceas, doar doar s-o face ora trei. Că asta era pedeapsa ei, să lucreze de la șapte la trei și să n-aibă nici o treabă. Zmeul cel mic care lucra la planificare îi cam da tircoale, dar ea se plîne zmeului mijlociu, care o și transferă la serviciul lui pe post de economișă principală. Dar și aici Ileana n-avea liniște. Nu din pricina serviciului la care tot nu se pricepea, dar vezi matale... că și mijlociul se uita la ea și îi făcea dintr-un solz, ba că o înaintează, ba primă, ba haină de blană, ba voiajuri peste țări și mări pe la festivaluri... dar ea refuză și visa la Mitică Făt-Frumos! Al treilea zmeu o luă sub aripa lui protejtoare pedepsindu-l pe zmeul mijlociu să refacă de cincizeci de ori planul contabil, iar pe cel mic să asiste de zece ori la o piesă abstractiționistă, încît bietul zmeu jură că nu-i mai trebuie secretară cite zile o avea. E drept că zmeul al treilea îi trimise o hîrcă de secretară, care din cinci în cinci minute își lua Pasinalul. Pasămite, i se făcuse dor de ducă... dintre vii! În această situație ajunge Mitică Făt-Frumos la castel.

— Vai, îi spuse Ileana, cum ai ajuns aici unde nu pătrunde om pămîntean?

— Am venit să te iau, iubita mea! Să fugim. Văzîndu-l așa chipeș și cu calul care tocmai își făcuse plinul la o benzinărie fermecată, se îndrăgostește nebunește de

PRO-ZO-DIE

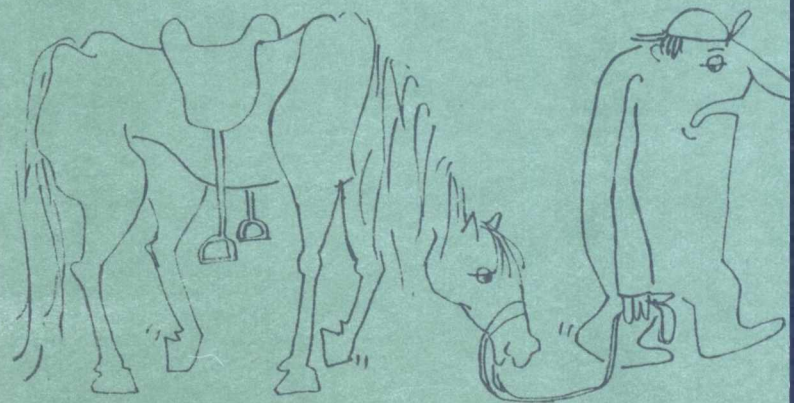
Filantropica natură. în extrema-i bunătate,
Cînd a fost s-o zămislească, a-nzestrat-o cu de toate:
Trup cambrat, năsuc obraznic, inocență de copil,
Creier microscopic... ce mai! Mie-n sută sex appeal!
Însă cel mai scump, din toate părțile-i constitutive,
E piciorul; da! piciorul răpitor al castei dive:
El, c-o linie perfectă îi susține zveltul trup,
Pus în maximă valoare de infimul... minijup.

Dar, spunîndu-i-se-ntr-una, fetei, că-i «o... poezie»,
Într-o bună dimineață, a-nceput și ea să scrie
Versuri anoste, banale, cu un miez confuz și șters
Dar cu ritm. picioare, rimă, cum se cere-n orice vers.
Deci, simțîndu-și înumioara de ambiție mușcată,
Și-a promis să nu se lase pîn' n-o fi și publicată.
Și-ncepu să viziteze diferitele redacții,
Expunîndu-se, firește, subsecventelor reacții,
Căci, din tot materialul ce-l avea într-un caiet,
Doar atît lăsa în urmă-i: un suav parfum discret.
Și cînd fură să-i discute «poezia» în colegiu,
Au găsit că fondul este, pur și simplu, sacrilegiu,
Dar în ce privește forma, n-ar mai fi atît de grav:

iar... picioarele, grozav!

VICTOR HILMU

A. DRAGOȘ

— Dacă mai mergeai 3 km., te făceam ... om!

Frumos

(POVESTE)

Mitică Făt-Frumos numără și oftând spuse: — Îi ajung 30%. — Mai aruncă 10% că altfel sintem pierduți.

Mitică oftă și aruncă ciubucul. Zmeul mijlociu se opri și începu să numere. Cei doi fugeau de le scăpărau copitele calului!

— Mă arde în spate! spuse iar fata.

— Iar, puișor? Ai avea aprindere de plămîni.

— N-am că mi-am făcut microradiografia! Mă arde în spate. Aruncă pila!

Și Mitică Făt-Frumos aruncă pila. Deodată al treilea zmeu primi un telefon. Pasămite, avea telefon instalat chiar pe șaua calului cu 24 de aripi și 44 de rinichi...

— Ce faci, frate? Te ții scai după nepotu-meu? Ia vezi! Te știu zmeu serios!

— Știți, nu admit... eu...

— Nu vreau să știu nimic! Și telefonul se închise, așa că zmeul făcu calea întoarsă. Și, ca în orice poveste, Mitică Făt-Frumos se întoarce cu Ileana Cosinzeana la casa bătrînească, unde văzîndu-l bătrînii așa de chipeș muriră, dar nu mai inviară de bucurie fiindcă muriră într-un azil unde îi internă Mitică Făt-Frumos îndemnat de Ileana care se plîngea că n-are aer destul și că bătrînii o enervau. Ce era să facă Făt-Frumos? Plînse ce plînse el pe la I.A.L. să-i dea spațiu suplimentar, dar nu ținu povestea. Atunci se liniști, mai ales că zmeul cu ciubucul îi trimisese vorbă că are o treabă cu el. La fel și celălalt cu pila. Numai cel cu peria de cite ori se gîndea la Mitică, suspina: «E băiat bun, domnule! Păcat că a fugit!... Îl făceam om!»

Și-ncălecai... pe piciorul unuia din autobuzul 37 și mă trezii cu un ghiont de ajunsei pe volanul șoferului... Gata!

călăreț și urcîndu-se pe telegarul cel cu 74 de aripi și 60 de inimi demarară cu optzeci pe oră.

— Mă arde în spate! spuse fata.

— Cum naiba că e înmouat!

— Mă arde în spate! Aruncă imediat peria!

Mitică Făt-Frumos aruncă în urma lui peria. Zmeul cel mic se aplecă să se ferească, dar peria începu să-i perie hainele și pantofii. Zmeul surise și încintat se întoarse din drum.

Ceilalți doi zmei, văzînd că n-o scot la capăt cu el, îl lăsară în plata domnului și plecară mai departe.

— Mă arde în spate! spuse fata.

— Iar începi?

— Mă arde în spate! Aruncă ciubucul că altfel nu scapi.

CrochIU

Iată, se plimbă primăvara

Pe la mine,

Pe la tine,

Mă rog, prin toată țara...

Ba chiar peste mări și oceane,

Pe diferite meridiane...

Ne bătui la geam

Cum scrie

În poezie,

Cu un ram,

Înflorit mov sau albastru

Desigur, (ca să rimeze) ca de alabastru...

Apoi oamenii au deschis ochii, s-au mirat

Și-au admirat

Mugurii, mici vezuvii,

Bogatele efluvii

De soare, de aer, de viață,

Țișnite din ceață

Ca fluturile cu zborul lunecat

Din crisalidă evadat...

A fost și cite unul care nici n-a zimbit:

— Ei, și ce-i dac-a venit?

Și în loc să devină liric

A continuat să fie citric...

Altul, dimpotrivă, a clamat:

— Pentru mine nici n-a plecat!

Deși cum gifia

Numai a primăvară nu arăta...

Hm, nu e bine, gîndesc, nici așa, nici așa,

Pentru că primăvara înseamnă, în primul rînd a te mira:

Te miri

De zîmbete și de priviri,

De forme, de mirezme

Și de floralele catapetesme...

Toate aceste imagini

Sînt pagini

Arhicunoscute,

Dar nu știu cum, îți par acum nemaștiute...

De fapt primăvara pare fără ostentație

Anual o magnifică operație,

Care a inspirat, cred, pe noii demiurghi,

Modernii chirurghi:

Mie, ție, nouă

Ne grefează o inimă nouă...

Și, fiind primăvară, vecinul meu cu trei copii

A-ncercat și el într-o zi

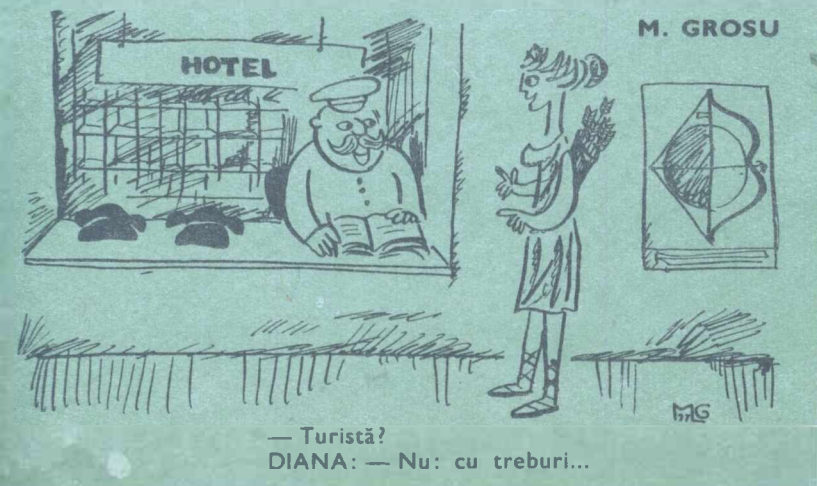
Această operație delicată

Pe lingă-o prea frumoasă fată,

Dar s-a produs cu convingere

Un fenomen de respingere...

La Mamaia s-a ținut, recent, a XV-a Adunare generală a Consiliului Internațional de Vinătoare.

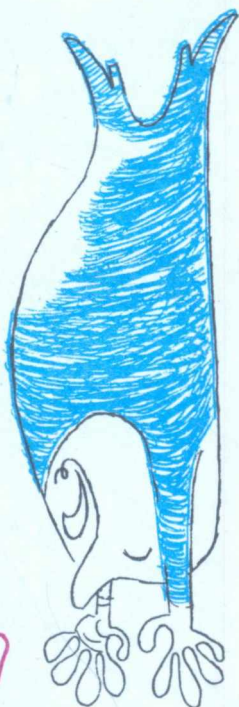

— Turistă?

DIANA: — Nu: cu treburi...

TELEGRAME

— Cum? Iar nu merge liftul?

Către Inginer Cirilo Adrian
Director Combinatul industrial de morărit
și panificație
IAȘI

Salut cu respect. Stop. Anunțăm că lucrările executate de noi la combinatul dv. sînt terminate. Rog semnați procesul-verbal de recepție provizorie.

Dorim succese în muncă la fel ca și pînă acum.

Semnat,
Inginer Simion Ion
Director Grup de șantiere nr. 204-Iași

Către Inginer Simion Ion
Director Grup șantiere 204
IAȘI

Salut cu respect. Lucrările dv. la noi încă nu terminat. Regret, dar încă nu pot semna proces-verbal recepție provizorie.

Pentru urări succese, mersi asemenea.

Semnat,
Inginer Cirilo Adrian
Director Combinat industrial morărit
și panificație — Iași

Către Director Cirilo Adrian

Salut. Rog nu întindeți coarda. Noi muncit cinstit. Avem nevoie proces-verbal de recepție. Rog insistent semnați. Nu șicanați. Nu mă faceți foc, am ac de cojoc.

Dorim succese în muncă, nu ca pînă acum.

Director Simion Ion

Către director Simion Ion

Noroc. Primit ultimatum, dar regretăm, nu semnăm. Dv. muncit cinstit, dar mai aveți. Și noi dorim semnăm cinstit, cînd totul gata. Nu vă faceți foc că arde.

Pentru urări, tot mersi asemenea.

Director Cirilo Adrian

Către Cirilo

Dacă nu semnezi voi tăia cablul provizoriu prin care se furnizează energie electrică combinatului pe care, spre ghinionul meu, îl conduci.

Director Simion Ion

Către Simion

Aș vrea s-o văd și pe asta.

Director Cirilo Adrian

Către Adrian

Ți-am făcut-o!

Director Simion Ion

Către Ion

Am văzut-o!

Director Cirilo Adrian

Către Adrian

Acum, ce spui?

Director Simion Ion

Către Ion

Uite ce spun: În ziua de 28.II.1968, cînd

mi-ai oprit energia electrică, se găseau în uscătoarele secției de paste făinoase aproape 10 tone de paste care au fost rebutate. Ce părere ai?

Director Cirilo Adrian

Către Dragul meu colega
Director Cirilo Adrian

Fă ceva, fă ceva, nu mă lăsa! Ține-mă la curent!

Director Simion Ion

Către Ionică

Să te țin la curent: tot fiindcă n-am avut curent, 147 muncitori din secțiile paste făinoase și biscuiți au stat degeaba în valoare de lei 4.233 (salarii). De asemenea au stat degeaba 9 specialiști străini plătiți în valută... Adaugă cele 10 tone și să tragi concluzia: cînd e vorba de tone, nu ai voie să ai toane.

Director Cirilo Adrian

Către Iubitul meu prieten și salvator,
energeticul director Cirilo Adrian

La cît se ridică pagubele?

Ionică

Către Simion

Le calculează organele în drept.

Nici un salvator, că nu eu te-am pus să tai curentul.

Adio,

Director Cirilo Adrian
p. conf. **SORIN RĂȘCANU**

N.A. Telegramele nu sînt autentice. Faptele din păcate, da. Mai bine era invers!

S.R.

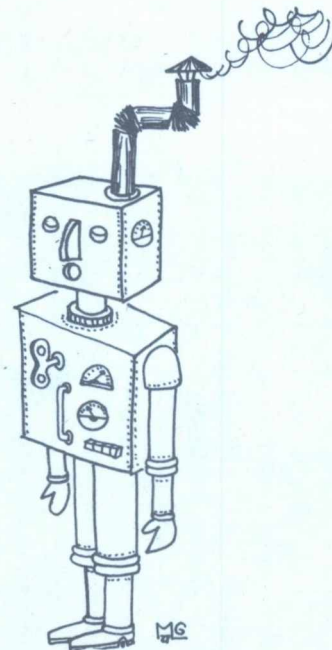
DAN HAYON

EU SNOB !!
LA VÎRSTA MEA !!...

hayon

M. GROSU

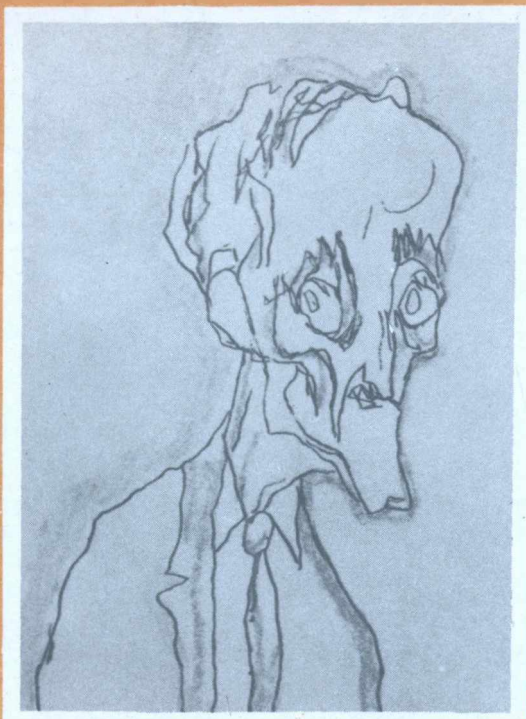
FUMĂTORUL

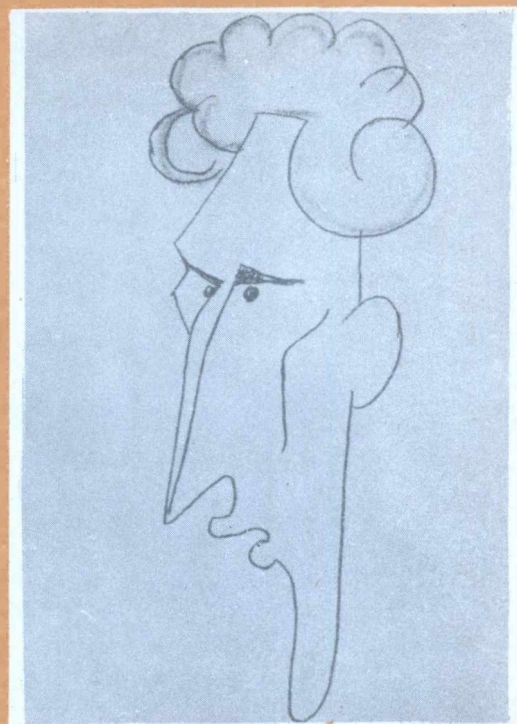
DIN
EXPOZIȚIA
DE
CARICATURI

SILVAN

APRILIE 1968

GEORGE BACOVIA

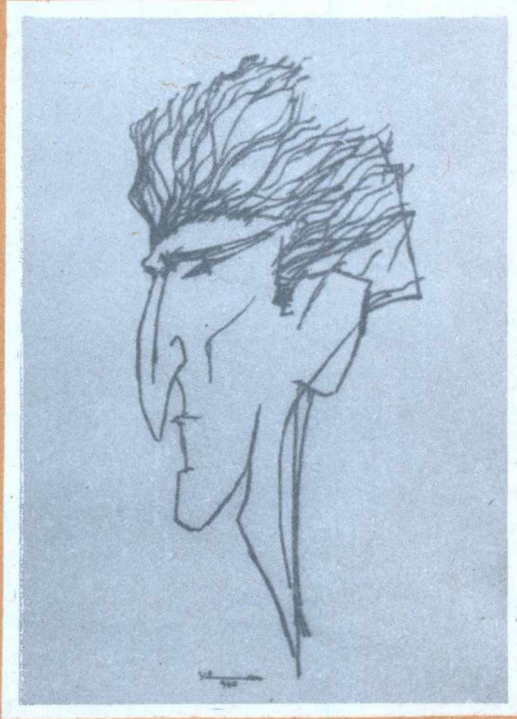
MARIN SORESCU

MIHAIL JORA

H. H. STAHL

VALERIU RĂPEANU

Relaxare

Relaxarea cea mai bună
E-n tribună,
Cu semințe de bostan
Bine tăvălite-n sare,
Drept mîncare
Să nu pierzi primul mitan.

Stau pe bănci dispuse-n caturi
Și dau sfaturi
Microbiștii spectatori,
Ca și cum pe-ntreg gazonul
Bat balonul
Niște bieși începători.

Mulți își iau și radio-ul,
Iar ecoul
Zboară repede în hău
Și se-adună gură-cască
Să cunoască
Rezultatul la Bacău.

Alții poartă cu mîndrie
În cutie
Tablele pe stadion
După ce își află locul,
Încing jocul
Tot cu porți, ca pe gazon.

Doi discută cu plăcere:
— Bem o bere?
Că te face să transpiri!...
Meciul care-i preocupă
Nu-i de cupă,
Dar va fi cu «prelungiri».

Comentindu-și buletinul
Cu vecinul,
Stan explică natural:
— Am trecut X-uri la toate
Că eu, frate,
Sînt un om imparțial!

duminicală

O trompetă la peluză
Se amuză
Înălțînd un cîntec viu
Către zările senine.
Merge bine
Cuplul Neagu-Dumitriu.
*
Te întorci acasă iară
Către seară
Că pe jos alene pleci
Și începe-apoi soția
Galeria
Mai grozavă ca la meci.

V.D. POPA

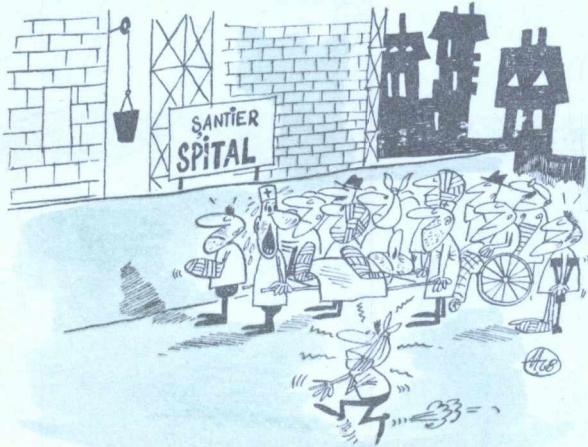
TE VĂD, TE VĂD!

Ca urmare a unor neglijențe și a proastei întrețineri, la Fabrica de rulmenți din Birlad au fost degradate aparate de măsură și control în valoare de 50 000 lei.

— Și sînteți sigur că la ciștigurile în obiecte nu există și niscăi aparate de măsurat și controlat rulmentii???

Trustul de construcții București construiește la Slobozia un spital care trebuia predat în 1962. Dar lucrările nu au fost terminate nici pînă azi.

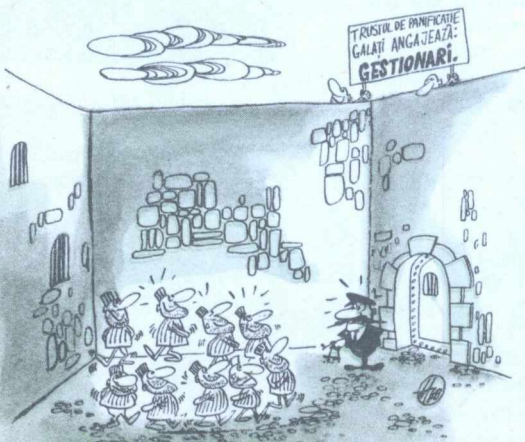

— Hei, tinere, treci la rînd! Noi așteptăm aici din 1962!!!

Centrocôopul, care avea obligația de a furniza sticle fabricii de ulei «Muntenia» din București, a anulat repartiția, lăsînd în ultima clipă fabrica fără ambalajele de care avea nevoie și fără de care nu-și poate livra marfa.

— Perfect, băieți! Puteți pleca pe teren și nu uitați să strigați cît vă ține gura: «sticli goale cumpăăăă...»

La Trustul de panificație Galați sînt menținuți ca gestionari elemente necinstite care produc pagube repetate. Totuși nu se iau măsuri pentru înlăturarea lor.

FĂRĂ CUVINTE

L-am găsit

De Baraban depinde o problemă foarte, foarte importantă pentru mine, o problemă pe care el și numai el este în măsură să mi-o rezolve. De aceea, m-am dus în audiență, am explicat care-i chestia iar tovarășul Baraban mi-a spus:

— S-a făcut, se rezolvă. dă-mi miine un telefon, să-ți spun de unde iei rezultatul definitiv.

Am mulțumit, am plecat și a doua zi am dat telefon.

— Cu tovarășul Baraban, vă rog.

Mi s-a făcut legătura și am aflat că problema mea e ca și rezolvată, dar pentru rezultat trebuie să mai dau un telefon. Cînd? Miine.

Și am dat.

— Cu tovarășul Baraban.

— Cine întreabă?

— Sînt cutare.

— Cutare? Ah, da, Cutare! Ce ghinion, tovarășul Baraban tocmai a ieșit. Reveniți, vă rog.

Am revenit, am spus cine sînt și am aflat că tovarășul Baraban tocmai a intrat în colegiu, dar a lăsat vorbă să-l mai caut. L-am căutat, dar am nimerit tocmai cînd era la tovarășul președinte. Nu m-am lăsat și l-am sunat mereu. L-am ni-

merit tocmai cînd era la colegiu, cînd era plecat la minister, cînd era liber că avea zi de compensare, cînd era în pauza de masă, cînd «chiar acum a ieșit» cînd «nu-i pentru moment», cînd «reveniți că trebuie să se întoarcă», cînd într-un cuvînt am înțeles că atîta vreme cît sînt Cutare, Baraban al meu ori chiar acum a ieșit, ori nu s-a întors încă.

Și uite așa, mi-a dat prin minte un gînd. Am sunat ca de obicei:

— Cu tovarășul Baraban.

— Cine întreabă?

— Fratele dînsului.

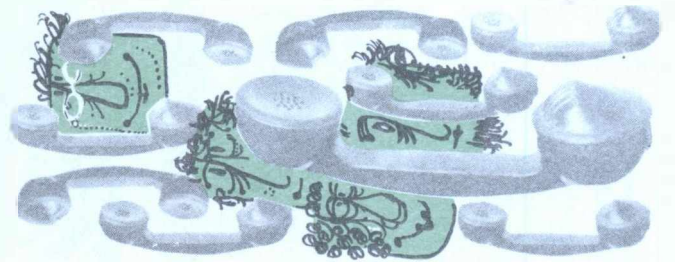
Și Baraban a apărut numaidecît la telefon:

— Cînd ai venit în București, Vasilică?

— Pardon— zic — nu sînt Vasilică, sînt eu, Cutare. Și mi-am permis să vă deranjez pentru cererea mea...

M-a asigurat că cererea s-a și rezolvat așa că n-a rămas decît să dau un telefon miine ca să iau rezultatul definitiv.

A doua zi, cînd am spus că sînt fratele la telefon, vocea de la capătul celălalt mi-a explicat că tovarășul Baraban e plecat pe teren pentru

HANUL FANTOMĂ

Iașul legendar, cu minunatele-i monumente arhitectonice, atrage pe bună dreptate mii de turiști din țară și de peste hotare.

O atracție unică în felul ei însă o constituie și restaurantul «Casa Vinătorului» din Iași. Aceasta deoarece T.A.P.L.-ul din localitate a avut grijă ca prin ingenioase reclame ce apar la televizor să invite pe turiști să poposească la restaurantul sus-citat, unde, într-o atmosferă reconfortantă, plină de basm și poezie, se servesc delicioase «preparate specific vinătorești».

Dar chiar dacă n-ai apucat să vezi o asemenea reclamă la televizor, de cum pătrunzi în oraș te întîmpină diverse panouri cu: «Servim sărmăluțe de mistreț și alte preparate specific vinătorești», iar alături, un iepure pișcher îți face cu ochiul, invitîndu-te ca după o prepelețică la frigare să guști cu nesaț din nectarul casei.

Ei, ce mai zici, cetățene vizitator?... Dacă iepurele din reclamă îți face cu ochiul și mai ales dacă ești însetat ca după un drum lung, nu-ți dă inima ghes să mai străbați cîțiva kilometri pînă în Parcul expoziției și, la răcoarea copacilor înfrunziți ce înconjoară restaurantul «Casa Vinătorului», să te delectezi cu «preparatele specific vinătorești»?...

Dacă ești de acord, vei merge pe urmele mele și vei constata cu amărăciune, ca și mine, că localul este închis. Închis însă nu se spune pentru ce și mai ales pentru cît timp.

De unde se vede că reclamele în cauză constituie ele însele o... poveste vinătorească.

TOTH IOSIF

Baraban!

o lună. Dar nu m-am lăsat. Am telefonat din nou:

— Cu tovarășul Baraban.

— Cine întreabă?

— Mătușa dumnealui.

Mi-am subțiat vocea și s-a prins. Baraban a sărit la telefon.

— Ce faci, tanti?

— Bine, mersi, zic, eu sint Cutare, știți care...

Nu s-a supărat pentru mistificare și m-a rugat să-i mai dau un telefon ca să-mi spună că rezultatul s-a definitivat. I-am dat.

— Cine întreabă?

— Direcția Generală pentru identificarea libretelor ciștigătoare de autoturisme, prescurtat DGILCA.

— Alo! — răcni nerăbdătoare vocea lui Baraban.

— Sint cutare! i-am răspuns eu voios, repetându-i problema pentru care venisem.

M-a rugat să revin neapărat, am revenit, dar n-am mai reușit să vor-

besc cu Baraban. Nici cînd i-am spus că sint cumătrul lui, nici cînd i-am spus că sint socrul, vecinul, vecina, verișorul, verișoara și din cînd in cînd i-am spus că sint însăși directorul general. Calea strata-gemelor telefonice era închisă în fața mea. Începusem să-mi pierd nădejdea.

Și aș fi pierdut-o cu totul dacă într-o zi nu m-aș fi pomenit — cu cine credeți? — cu Baraban. La mine acasă. A sunat, a intrat și a strigat:

— Salvează-mă!

Pe urmă a căzut într-un fotoliu.

— Linișteți-vă — l-am consolat eu — ce s-a întimplat cu dv.?

— Nevastă-mea — zice — nu mă mai primește în casă.

Pe scurt, mi-a explicat cum a fost. A sunat telefonul. Ca de obicei, cineva a ridicat. «Cu tovarășul Baraban». «Cine întreabă?» «Soția?» zice vocea bănuitoare. «Da, soția». «Cea adevărată sau...?» Asta a fost tot. Adică a fost de ajuns.

— Vino cu mine — se ruga Baraban — vino cu mine, să te prezint, să-i dovedești că cealaltă voce ești dumneata, că, înțelegi... Vii?

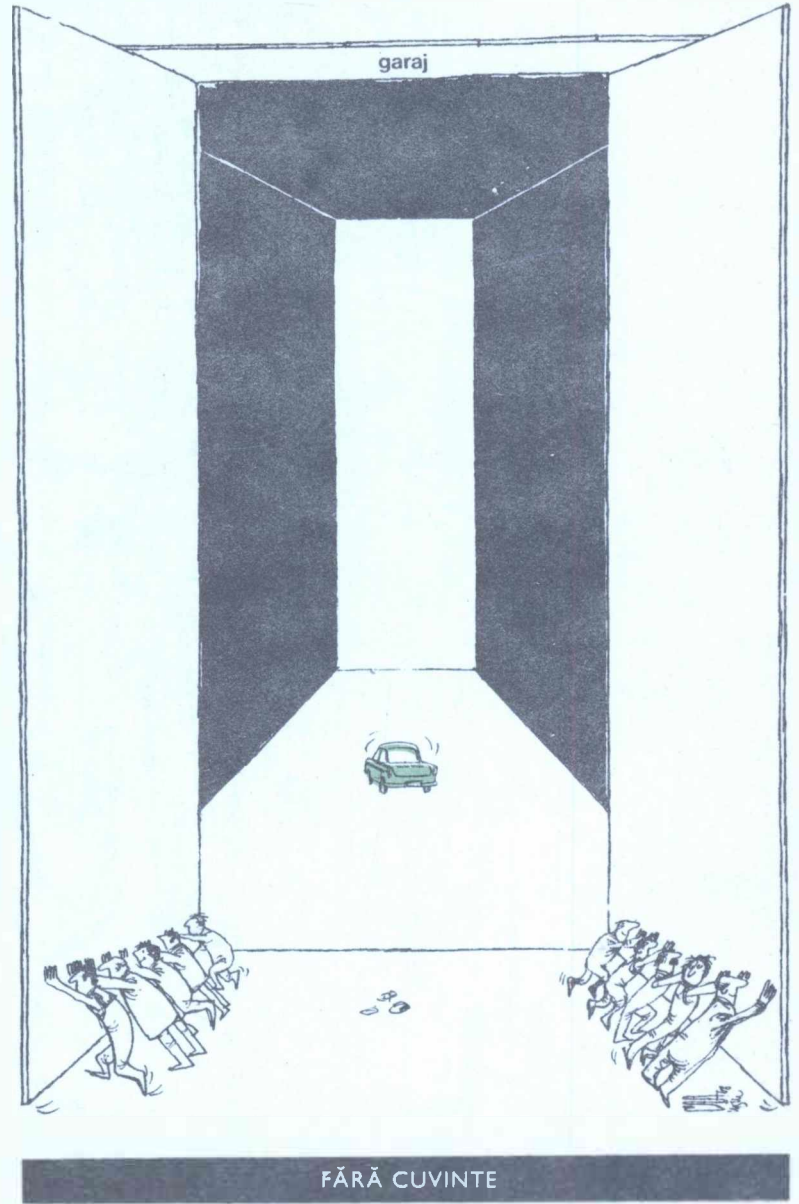
M-am aplecat spre el și i-am șuierat:

— Nu vin!

Și nu m-am dus. Sint acum răzbunat pe toți Barabanii care s-au ascuns în spatele telefonului, care mi-au măcinat nervii, timpul, sănătatea. Soția lui Baraban mă răzbună zi de zi.

Atîta i-am spus individului:

— M-ai chinuit rău, domnule! Dar uite că Dumnezeu nu bate cu bățul! Bate cu nevasta!

Repetiție

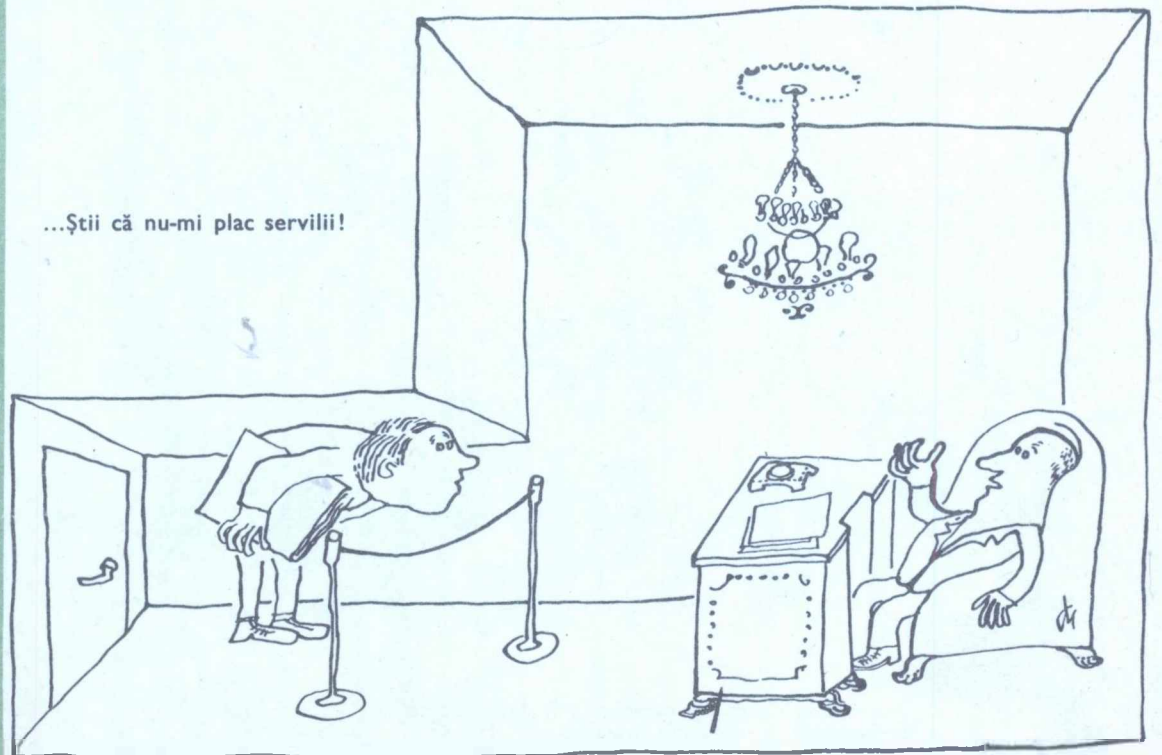
După spectacol, ziaristul,
Notînd impresii în carnet,
Stătea de vorbă cu «artistul»,
Cu principalul interpret:
— Joci rolul unui tînăr care
Se pregătește neîncetat
Să-și dea examenul cel mare:
Acela de bacalaureat.
Îți sint perfect familiare
Decorul ca și atmosfera

Încît ca un succes apare
În astă seară premiera.
Am însă o nedumerire,
Mai spuse ziaristu-apoi.
Aș vrea o mică lămurire
Care rămîne între noi.
Am fost atent, eu stînd în față,
La modul cum te exprimai
De-aceea, spune-mi că nu-i bai:
Pe cînd același rol și-n viață?

MICO-MAI

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRA

...Știi că nu-mi plac servili!

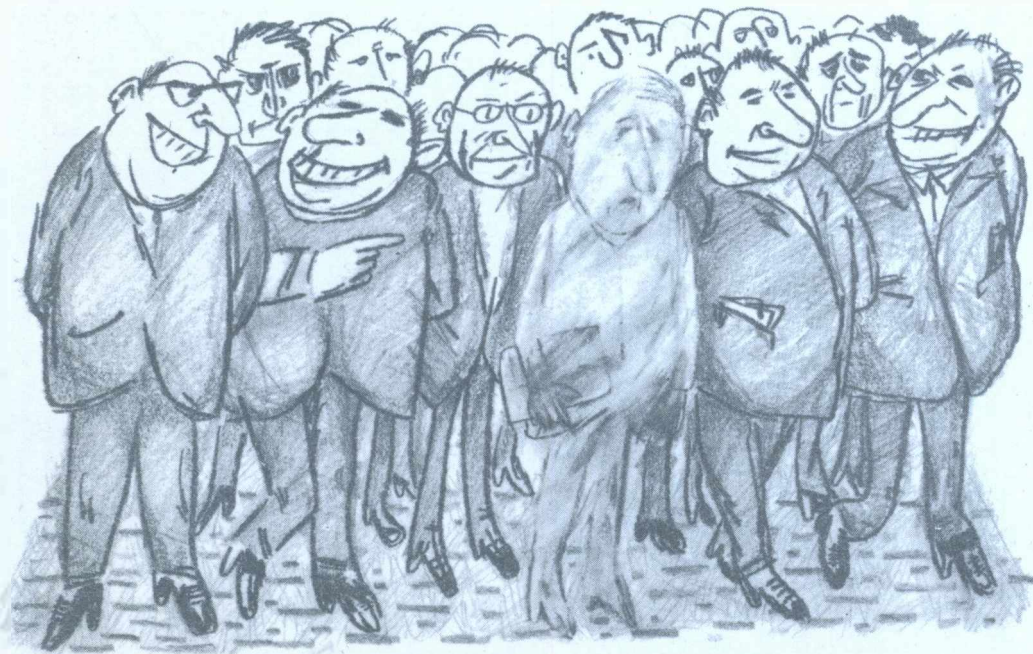

Controlorul: — Parol?... Nici o lipsă în inventar?

Gestionarul: — Parol!

Controlorul: — E-n regulă!... Bună ziua! Trec mâine să semnez procesul-verbal!

I. DAVIDESCU

— Aveți dreptate, tovarășe șef., Dumitrescu, într-adevăr, este un om șters!

Cronică rimată de SIN ARION

Alungind nor după nor
Soarele se-arată
Vesel și dogoritor
Asta... câte-o dată.

Zorile-i primesc roșind
Calda sărutare
Când se-nalță risipind
Energii solare.

Raze de argint fluid,
Perpendicularare,
Ne anunță... în sfârșit
Criza de răcoare
(Aviz...vânzătorilor
De răcoritoare).
Părăsind jilțul de foc
Soarele se-oprește
Pe o stradă, lângă-un bloc,
Și se-adăpostește.
Cei de la I.C.A.B. «glumesc».
Veselia-i mare
Când stropind mai «nimeresc»
Și pe trotuare.

De milenii logodit
Oficial cu viața
Soarele a îndrăgii
Omul și verdeața.
Deci în mod justificat
Către parc se duce
Pentru doi îndrăgostiți
Banca să usuce.

Priceput, mai multor flori
Frînte prin boschete
Le dă primul ajutor
Cu ultra violete.

De la ștrand își taie drum
Răspîndind lumină,
Iată-l rătăcind acum
Singur prin grădina.
S-a retras aici dorind
Să mai mediteze,
Fructele însă-i pretind
Să le coloreze.

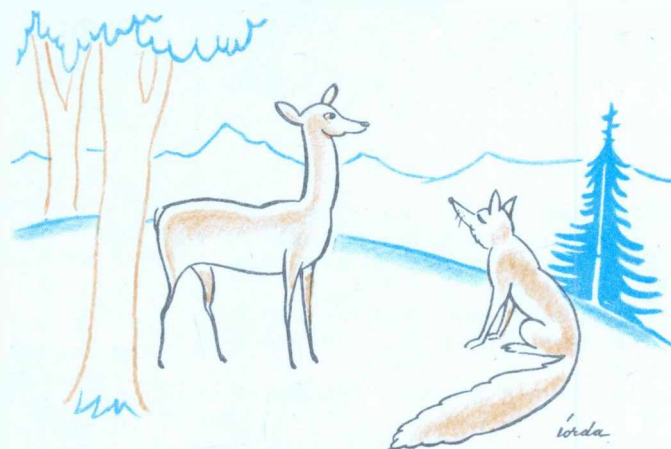
Fîind aproape de-asfințit
Razele-și adună,
Întorcîndu-și oboșit
Fața către Lună.

C. BOSTAN

FĂRĂ CUVINTE

M. IORDA

— Singurică?... singurică?
— Da, Dumnealui a plecat puțin prin Belgia.

DIVORȚUL SUBLIMULUI IMPERATOR

Asemenea unui erou cu dublă personalitate dintr-o piesă de Pirandello, Robin Gwendol reunește două ființe diverse și contradictorii, ambalate în același trup scund și durduliu. De la nouă dimineața la cinci după amiază, în fiecare zi, cu excepția duminicilor și sărbătorilor legale, el este amabilul proprietar al celei mai mari băcănii din orașul Grange, statul Georgia (S.U.A.). De la zece seara la două dimineața, în anumite nopți, Gwendol devine un sublim imperator. Nu-i vorba de o inocentă scrinteală care îl face să se creadă urmașul lui Nero, ci de titlul cu care se investit conducătorul organizației locale de Ku-Klux-Klan.

Pe cât de zimbitor e băcanul, pe atât de feroce e imperatorul. În timp ce Gwendolul diurn împachetează cu grijă la teighea mășline și cafea, Gwendolul nocturn organizează pogromuri în cartierele locuite de negri. Pe conștiința primului apasă cel mult niște lipșuri la cîntar. Pe conștiința celui de al doilea apasă viețile a cel puțin patru negri, uciși cu prilejul incendiului care le-a mistuit casa.

În ciuda acestor marcate deosebiri de caracter, menajul celor două personalități ale lui Gwendol mergea de minune. Băcanul era mîndru de imperator, iar acesta tolera cu un suris indulgent ocupația prozaică a negustorului. Pînă nu de mult, nici unul dintre ei nu avusese de suferit de pe urma celuilalt.

Poate că situația s-ar fi prelungit așa la nesfîrșit, dacă în starea de spirit a populației de culoare din S.U.A. nu ar fi intervenit în ultima vreme niște schimbări de care Ku-Klux-Klanul din Grange nu și-a dat seama la momentul oportun. Așa se explică de ce într-o seară de primăvară, sublimul imperator a ieșit cu prietenii săi la o mică vinătoare de negri. Gătiți cu halate și glugi albe, veselii ku-klux-klaniști au dat buzna în sediul unei asociații care luptă pentru egalitate rasială, spărgînd mobilele cu toporul și făcînd ferfeniță arhiva. Singurul lor regret era că nu dăduseră măcar peste un negru, pe care să-l snopească nițeluș în bătaie.

Regretul le-a fost de scurtă durată. Abia apucaseră să rupă ceva mai puțin de jumătate din dosare, cînd în clădire și-au făcut apariția cîteva zeci de negri. Se pare că împă-

răteasca vizită în loc să-i onoreze, îi iritase pe negri fapt e că Gwendol și însoțitorii nu au avut parte de aplauze, deși palmele negrilor nu au șomat nici o clipă.

Buimăciți de neașteptatul tratament la care erau supuși, sublimul și ai săi au luat-o la fugă, cu halatele sumese pînă peste genunchi. Unde să se adăpostească Gwendolul nr. 2 dacă nu în prăvălia Gwendolului nr. 1? Dar urmăritorii au dovedit că nu cunosc nimic sacru pe lume, nici măcar o băcănie. Încăierarea a continuat așadar în decor de sardele și brînză, pricinuind mari avarii cutiilor, butoaielor, sacilor și rafturilor de prin partea locului.

În zilele următoare, gospodinele din Grange și-au făcut aprovizionarea la magazinele concurente. Oblojit din cap pînă în picioare, băcanul gema incetîșor în patul lui. De imperator nici urmă. Tot orașul vorbește că fericită pereche e ferm hotărîtă să divorțeze.

N. GALĂȚEANU

«SENTIMENTALUL»

Micro-foiletoane rimate

Orașul Anina, care se întinde pe 10 km, are un singur lucrător pentru repararea televizoarelor.

*Alergînd ca disperatii
Tot orașu-n sus și-n jos,
E maestru-n reparații,
Însă mai ales în cross.*

Un vagon de deșuri metalice uitate de I.C.M. la C.I.L. Tg. Jiu a fost îngropat în pămînt cu ocazia nivelării terenului.

*Mi-e, desigur, foarte clară
Soarta ce-a avut deșeul.
Dacă alții-l îngroapară,
I-a pus cruce I.C.M.-ul.*

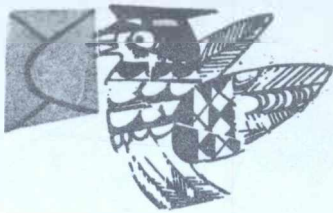
Din cauza nepriceperii șoferului, într-un an CAP-ul din Severinești, jud. Mehedinți, a cheltuit pentru repararea și întreținerea unui autocamion circa 40 000 de lei.

*— De ce atîta supărare?
Le-a spus șoferul cu pricina.
Mereu ducînd-o s-o repare,
V-am economisit benzina!*

De 15 ani, un bloc de locuințe din Nădrag, jud. Timiș, așteaptă să fie tencuit de către I.G.O. Lugoj.

*De-l privești grăbit din stradă,
E-o problemă de fațadă.
De-l privești mai cu răgaz,
E-o problemă de obraz.*

GH. ZANEA

SORIN CRISTOLOVEANU — Loco

O parte dintre proverbele combinate au haz (păcat că n-ați mers în toate spre semnificații mai adânci).

- Cine nu muncește, suflă și-n iaurt.
- Cine sapă groapa altuia se cunoaște de dimineată.
- Când doi îți spun că ești beat, așa vei dormi.
- Brinza bună nu se potrivește cu cea din țirg.

CORIN BIANU — Loco

Ar exista unele intenții de poantă în epigramele dv., dar vă exprimați atît de greoi încît... ajung foarte ușor la coș.

FLOREA G. PUPĂZĂ — Turnu Severin

Poezia «La vînătoare» a nimerit alături.

CLEMENT MUNTEANU — Suceava

Nu. Ca să spuneți în două rînduri din final că în anumite restaurante din Suceava e prea mult fum nu era nevoie să faceți teoria chibritului pe un spațiu atît de mare la început. Cînd spun «teoria chibritului» mă refer chiar la chibriturile despre care vorbiți cu atîta... foc.

GH. GRAȚIANU — Loco

Din tot ce ne-ați trimis cităm doar o epigramă, cu modificarea celor două rime care nu erau corecte:

Unui bețiv care nu se ține pe picioare.

*Calea nu-și mai poate ține
Cînd iese din cîrciumioară.
De-asta-l critică oricine
Fiindcă e... din cale-afară.*

GABRIEL NELU — Loco

Cităm două anecdote:

La operă:

— Doriți două bilete pentru Madam Butterfly?

— Nu, unul singur pentru Amalia Iosifescu.

Gen:

— Vă place vocea cîntărețului X?

— Enorm. E genul preferat de mine: brun.

AUGUSTIN IOSIF — Reșița, STOICESCU ALEXANDRU — Loco

Materialele dv. au fost clasate. Am adus la cunoștința colaboratorilor noștri și cu altă ocazie că, din cauza aglomerării de manuscrise, nu putem răspunde la toate scrisorile. Cei care nu primesc în termen de două luni un răspuns la «Poșta redacției» sau prin poșta obișnuită acasă pot considera materialul tri-

mis nepublicabil. Această tăcere nu exclude trimiterea altui material la care s-ar putea să primească răspunsul așteptat.

ION OLARU — Loco

În scrisoare ne avertizați că, deși desenul nu are calități tehnice, totuși ați ținut să exprimați ceva.

Nu știm ce ați ținut să exprimați: în orice caz, noi am înțeles că desenul nu are calități tehnice. Tot e bine că asupra unui punct sîntem de acord.

NICULAIE CRĂCIUNOIU — Loco

Nu vă sfătuim să mai faceți epigrame deoa-rece, din ceea ce demonstrați mai jos, nu vedem nici o posibilitate de... salvare.

Celor care poartă peruci:

.....
*Peruca a fost lansată
Pentru domnișoarele
Ce țineau în ton să fie
Capul și picioarele.*
Referindu-ne la ultimul vers, vă reamintim că o epigramă se scrie de obicei cu începutul acestuia și nu cu sfîrșitul.

ITU EMIL — Cluj

Desenul nu îndeplinește condițiile de publicare. Unul dintre ele are însă un text cu haz:

Între roboți:

- Iubitule, de ce ești atît de rece cu mine?
- Mi s-a ars... siguranța.

ANGHEL MAXIMILIAN — Ploiești

Indescifrabil. N-am înțeles decît numele, la care vă și răspundem.

NELLU BOCĂNEȚ — Bacău

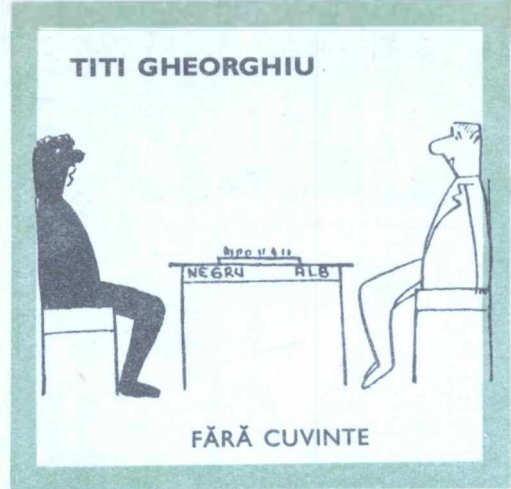
Din toate, una pe care o cităm mai jos. Mai trimiteți.

Constatare:

*Un lucru-am observat că pot:
Scriu bine, însă nu de... Tott.*

DEOCAMDATĂ, NU!

Aneta Budeanu — Loco, Nichifor Balaban — Brașov, Lupu Petre — Timișoara, Olimpia Ardeleanu — Oradea, Const. Ciurea — Piatra Neamț, Emil Mitroi, satul Alba, jud. Tulcea, Ioan Cseme — Cluj, Mihai Butnaru — Iași, Michel Zeilig — Iași, Mihai Nicola — Pitești, Const. Fulger — Loco, Teodor Georgescu — Ploiești, N. Schreiber — Loco, N. Cibian — Deva, Ioan Bob — Dej, Fundi G. — Loco, N. Gh. Iancu — com. Tutana, jud. Argeș, Fercu Adrian — Ploiești, Iosif Fochiu — Timișoara.

PIESE DE SCHIMB SAU SCHIMB DE PIESE

Întreprinderea industrială de stat «Fructonil» din Giurgiu nu are în patrimoniul ei nici un autoturism «Pobeda». Pentru a lichida această rămînere în urmă, directorul întreprinderii, Stancu Tudor, a hotărît: «Dacă fabrica nu are acest tip de turism, baremi să avem piese de schimb, că cine știe»...

Cine știe? Știe chiar Stancu Tudor. Știe că domnia sa are un automobil, proprietate personală, marca «Pobeda». Logica e simplă și imbatibilă: mașina e a directorului, directorul e al fabricii și, întrucît două cantități egale cu a treia sînt egale între ele, Serviciul aprovizionării a achiziționat, pe cheltuiala întreprinderii, piese de schimb pentru turismul directorului.

Dar uite că după un timp directorul s-a gîndit: «dar dacă două cantități egale cu a treia nu sînt chiar atît de egale între ele și află ministerul?»

O dată enunțată această nouă variantă, «Fructonilul» a luat de urgență stocul de piese și l-a vîndut rapid... Filialei de vînătoare din Giurgiu! Iar de aici matematicianul-director le-a recumpărat pentru autoturismul domniei sale... Și iată cum, domnia sa a transformat Întreprinderea industrială «Fructonil» într-un O.C.L. «Consignația».

În felul acesta s-a descoperit și o nouă versiune a unei vechi legi din fizică: un corp, fie el și de director, cufundat în nițică șmecherie, pierde... Aici nu mai ținem minte exact ce anume pierde: ori din greutate ori din prestigiu.

Poate ne lămurește chiar Arhimede din Giurgiu.

ANESIA V.

— Cam tîrziu, dom'le pictor, de ce n-ai venit cînd era cetatea întregă?

URZICUTO,
Blocul B/14 în care domiciliiez se află în mare suferință, datorită unor... copilării. Mai clar e vorba despre copiii unor locatari care, printre altele, au înfundat cu tot soiul de pietricele și resturi de cărămizi conductele canalului de scurgere din care cauză, dar ce rost are să-ți mai spun că nu-i greu de ghicit... Alarmați, cițiva locatari au adus la fața locului cițiva așa-ziși specialiști, care, în realitate fiind niște cîrpați, mai rău au incurcat-o! Acum situația e parcă și mai și că, doar am ieșit din iarnă și timpul a început să se încălzească. Cît privește pe «autorii» înfundării canalului, nici nu se sinchisesc. Și nici nu au de ce! Părinții nu le-au spus nimic, buncii îi alintă, așa că nimic nu s-a schimbat!

Atenție părinți, dați copiilor multe dulciuri (după cum scrie și în reclame), dar și ceva sfaturi. Că altfel copiii o să continue să-și facă

de capul lor, iar blocul nostru o să ajungă vai de capul lui!...

V.A. Blocul B/14, Mangalia

URZICO DRAGĂ,
În orașul Medgidia, numeroși localnici au făcut cereri pentru construirea de locuințe, proprietate personală. Și uite așa s-au pornit să se execute proiectele și să se încheie contractele. Numai că, după ce în prealabil a fost stabilit prețul pentru fiecare tip de apartament în parte, s-a ivit o «discuție» între Oficiul de construcție și Trustul de construcție (Grupul 3 șantiere Medgidia) în legătură cu costul acestor locuințe. Rezultatul a fost că valoarea apartamentelor contractate s-a majorat cu citeva mii de lei, în schimb termenul de predare a fost prelungit! Va să zică, după ce că prețul a fost modificat nici măcar data execuției nu poate fi respectată. Acum, noi, solicitanții de

locuințe, proprietate personală am Medgidia, așteptăm! Și nu-i ușor că, deh, răbdarea merge cu tutun, dar ce te faci cînd peste tot scrie «Fumatul oprit».

Mihai St., Medgidia

URZICO,

Am observat că, de la o vreme, în multe centre de piine din Capitală există o abundență de lăzi goale de ambalaj, care rivalizează, din punct de vedere numeric, cu jimbulele și chiflele din rafturi. Dar nu asta e problema, ci alta și anume că aceste lăzi, pînă își amintesc cei de la fabrica de piine să le ridice (că ale lor sint) ocupă atît de mult spațiu încît în centrele de piine abia că mai poți intra. De asemenea foarte rare ori scapă cineva fără să-și agate ciorapii sau manșetele pantalonilor de vreun colț mai ascuțit al lăzilor așa încît, după ce-ți cumperi piine trebuie să mergi la... croitor!

Zilele trecute, un cetățean «influențat» pesemne de grămada de lăzi de care a dat într-un centru de piine (centrul din calea Griviței colț cu str. Buzești) a cerut vinzătoare să-i dea o piine albă și... două lăzi proaspete!

Dumitru V., Loco

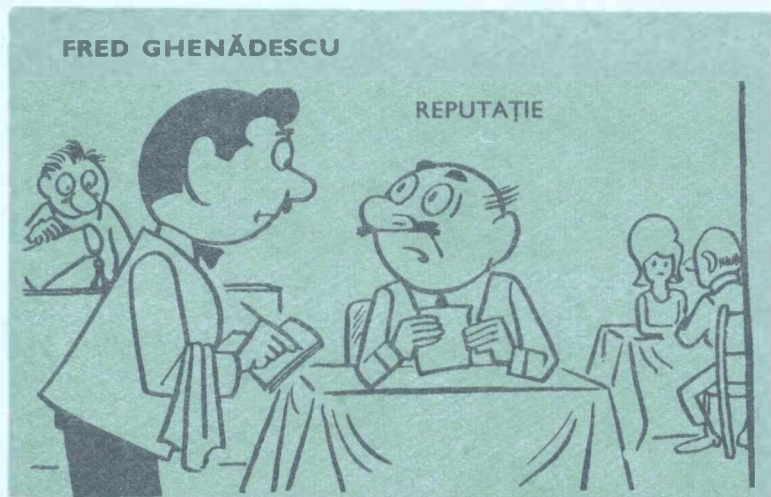
DRAGĂ URZICO,

Ne-am bucurat mult cînd am aflat că orchestra de muzică populară «Crișana» din Oradea a sosit în orașul nostru pentru a da un concert. Dar ce folos dacă nu s-au bucurat cîtuși de puțin membrii orchestrei de muzică populară de aici de la noi. Că avem și noi una! Drept rezultat, în timpul spectacolului, unii componenți ai orchestrei caransebeșene ca să «dovedească» publicului că cei de la «Crișana» nu fac nici două parale au deranjat desfurarea programului vociferînd și fluierînd ca niște veritabili invidioși. În plus, nu se știe exact cine, a «trîntit» și un scurt-circuit, luminile s-au stins, așa că o parte din program a fost doar auzit nu și văzut!

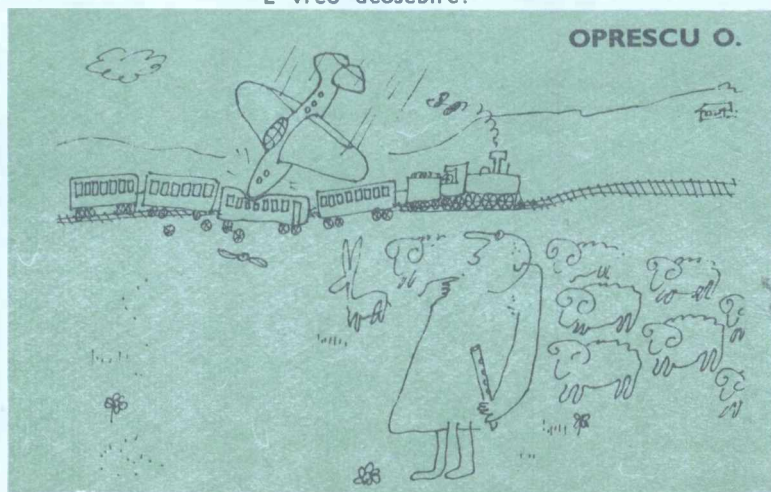
Și pentru că este evident că frumosul concert al «Crișanei» a fost torpilat, e cazul să se facă muzică! Cu surle și trîmbițe!

Un grup de cetățeni din Caransebeș

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

— Iar ca băutură vin sau apă?
— E vreo deosebire?

— Va să zică, ăsta era trenul de aterizare!...

ȘI TOTUȘI... SE ÎNVÎRTEȘTE

«Vezi că ai copilul sub mîna mea și depinde cum te porți ca să mă port la fel cu el».

Aceste cuvinte nu constituie, după cum s-ar părea, răspunsul dat lui Lindberg de către cei care i-au răpit copilul, ci răspunsul dat de către învățătoarea Bogdan Leontina de la Școala generală nr. 169 din București tatălui elevului Mărgineanu Ilie, cărui învățătoarea îi răpise lei 800. Această meteahnă este de altfel caracteristică acestei persoane care învață copiii carte la școala de mai sus, meteahnă valorînd fie 400 lei încasați de la părinții elevului Zablovski Nicolae, fie alte sume încasate de la Zambra Adelina, Pencea Serghei, Roske Octavian, Ciocoiu Alina, Dragomirescu Simona și alții. De notat că învățătoarea lucrează prin intermediari. Adică elevi. Trimite plicuri cu bilete și primește plicuri cu bani. Bani sint solicitați pentru abonamente fictive la presă, bilete la spectacole «care nu au mai avut loc» și altele. Originala învățătoare care, se pare, e tare numai la adunare, e pornită pesemne să-și facă suma intrucît, după ce a fost criticată de Consiliul pedagogic, a continuat sistemul cu unele inovații. Scrie părinților vizați bilete cu textul următor: «Nu pot să vă cer direct bani, că îmi vine tare greu, așa că mă folosesc de acest bilet pentru a vă solicita suma de 400 de lei».

Dacă nouă ne-au dat lacrimile în fața unei asemenea gingășii sufletești, imaginați-vă ce-au mai plîns părinții respectivi după banii dați și dispăruți. Au plîns, dar s-au și plîns conducerii școlii, care a reținut sumele din salariul sensibilei învățătoare.

Nu ne-ar mira să auzim că într-o zi ea negociază și locurile elevilor în bancă. Pentru că aici se potrivește cel mai bine o anumită zicală: «Dai un ban, dar stai în față».

Creдем că o asemenea comportare, mai ales la o învățătoare, atrage după sine și unele măsuri. Cînd colo... Mai citiți o dată titlul.

PRODUCTIE...

NELL COBAR

...SUPERPRODUCTIE